

Οι Τριαδολογικές παρερμηνείες των Μαρτύρων του Ιεχωβά (Γεωργία Μουλοπούλου, πτυχιούχος στον Ελληνικό Πολιτισμό - μάστερ Θεολογίας)

/ [Πεμπτουσία](#)

Οι Μεταποστολικοί Πατέρες και ιδιαίτερα ο Ιγνάτιος Αντιοχείας, η Β' Επιστολή Κλήμεντος, και ο Πολύκαρπος Σμύρνης, οι Απολογητές, οι Αντιγνωστικοί Ειρηναίος, Τερτυλλιανός και Ιππόλυτος, καθώς και οι Αλεξανδρινοί Θεολόγοι Κλήμης και Ωριγένης ομολογούν πίστη στην Αγία Τριάδα, η οποία δεν τίθεται ποτέ σε αμφισβήτηση. Η όποια ασάφεια παρατηρείται σε αυτούς, οφείλεται στην αδυναμία τους να συμβιβάσουν τη διδασκαλία της Παλαιάς Διαθήκης για την ύπαρξη ενός μόνου Θεού με την θεότητα του Υιού και του Αγίου Πνεύματος [337]. Είναι αδιανόητο να υποστηρίζει το «Κυβερνών Σώμα» των Μαρτύρων του Ιεχωβά ότι κατανοεί και ερμηνεύει καλύτερα την Αγία Γραφή από τους άνωθι Πατέρες. Και αυτό εξηγείται από το ότι το «Κυβερνών Σώμα» απέχει είκοσι αιώνες από την

εποχή του Χριστού και της συγγραφής των Ευαγγελίων [338].

Όσον αφορά στον Χριστό, η Ορθόδοξη διδασκαλία σημειώνει ότι ο Χριστός είναι Θεάνθρωπος, ο άνθρωπος μπορεί να σωθεί «εν Χριστώ», γιατί στο Πρόσωπο του Χριστού πραγματοποιήθηκε αληθινή κοινωνία του ανθρώπου με τον αθάνατο Θεό και με την Ανάσταση του Χριστού ο θάνατος νικήθηκε. Αν, όμως ο Χριστός ήταν κτίσμα, δεν θα μπορούσε να σώσει κανέναν, γιατί στο Πρόσωπό Του δεν συντελέστηκε πραγματική ένωση Θεού και ανθρώπου. Όποιος, λοιπόν, αρνείται τη θεία φύση του Χριστού αρνείται την ίδια τη σωτηρία και ακυρώνει τη χριστιανική ελπίδα. Αλλά η ελπίδα των χριστιανών είναι βεβαία: «Και ομολογουμένως μέγα εστί το της ευσεβείας μυστήριον· Θεός εφανέρωθη εν σαρκί... ανελήφθη εν δόξη» [339].

Ο Θεός, που είναι Αγάπη, φανέρωσε τον εαυτό Του μέσω του Υιού του. Ο Λόγος «σαρξ εγένετο» [340] στο πρόσωπο του Ιησού [341] και ως Θεός στην αποκαλυπτική Του πράξη, «Ο εωρακώς εμέ εώρακε τον πατέρα», θα φανερωθεί στα έσχατα σε μια νέα δημιουργία. Έτσι, τα έργα και οι πράξεις του Ιησού είναι έργα και πράξεις και του Πατρός [342].

Σχετικά με το μυστήριο της θείας ενανθρωπήσεως, η Ορθόδοξη διδασκαλία σημειώνει ότι είναι το μυστήριο της θείας αγάπης, η λύτρωση του απωλεσθέντος

ανθρώπου. Και το αποκορύφωμά της ήταν ο σταυρός, η μετάβαση του ανθρώπου έως το ύψος της δόξας του Θεού. Το μυστήριο του σταυρού κατανοείται μόνο αν πιστέψουμε ότι ο Σταυρωθείς ήταν «ο Υιός του Θεού του ζώντος» [343].

Τέλος, σχετικά με τη θεότητα του Αγίου Πνεύματος τονίζονται τα εξής χωρία του Ευαγγελιστού Ιωάννου: 1) «Ο δε Παράκλητος, το Πνεύμα το Άγιον ο πέμπει ο Πατήρ εν τω ονόματί μου, εκείνος υμάς διδάξει πάντα και υπομνήσει υμάς πάντα α είπον υμίν» [344]. Και «Όταν έλθη ο Παράκλητος ον εγώ πέμπω υμίν παρά του Πατρός, το Πνεύμα της αληθείας ο παρά του Πατρός εκπορεύεται, εκείνος μαρτυρήσει περί εμού» [345]. Τα ρήματα που χρησιμοποιεί ο Ευαγγελιστής «έρχομαι, πέμπω, διδάσκω, μαρτυρώ και υπομιμνήσκω», ταιριάζουν σε Πρόσωπα και όχι σε άορατη και απρόσωπη δύναμη. Η αντωνυμία «εκείνος» δεν επιδέχεται καμμία αμφιβολία. Και, το σπουδαιότερο, υπάρχει και στα δύο χωρία. Σκόπιμα την προσέθεσε ο Ευαγγελιστής, ώστε να μην υπάρξει σύγχυση σχετικά με το πρόσωπο του Αγίου Πνεύματος, από τη διαφορά του γένους των ονομάτων «Παράκλητος», το οποίο είναι αρσενικού γένους και «Πνεύμα» το οποίο είναι ουδετέρου γένους. Άλλες δύο περιπτώσεις, που επιβεβαιώνουν την πρόθεση αυτήν του Ιωάννη είναι οι εξής: 1) το χωρίο Ιω. 16,13: «όταν δε έλθη εκείνος, το Πνεύμα της αληθείας, οδηγήσει υμάς εν τη αληθεία πάση»), και 2) το χωρίο Ιω. 14, 16-17: «κάγώ

Παράκλητον δώσει υμίν, ίνα μεθ' υμών εις τον

Υπάρχουν και άλλες μαρτυρίες της Αγίας

Γραφής περί της θεότητας και προσωπικότητας του Αγίου Πνεύματος, όπως: α) Πραξ. 5,3-4: «Είπεν δε ο Πέτρος, Ανανία, διά τι επλήρωσεν ο Σατανάς την καρδίαν σου ψεύσασθαί σε το Πνεύμα το Άγιον... ουκ εψεύσω ανθρώποις αλλά τω Θεώ». Κατά τον Πέτρο, λοιπόν, ο Ανανίας δεν είπε ψέματα στην απρόσωπη ενεργό δύναμη του Θεού, όπως θέλουν οι Μ.τ.Ι., αλλά στο Άγιο Πνεύμα, το οποίο είναι Θεός. β) Έφεσ. 4, 30: «Και μη λυπείτε το Πνεύμα το Άγιον του Θεού, εν ω

εσφραγίσθητε εις ημέραν σωτηρίας». Εμείς γνωρίζουμε ότι τα Πρόσωπα λυπούνται. Για τους Μ.τ.Ι. είναι δυνατόν να λυπάται και μία απρόσωπη δύναμη. γ) Α Κορ. 2, 10-11: «Το γαρ Πνεύμα πάντα ερευνά και τα βάθη του Θεού... ούτως και τα του Θεού ουδείς έγνωνκεν ειμή το Πνεύμα του Θεού». δ) Α Κορ. 12, 11: «Πάντα δε ταύτα ενεργεί το εν και το πνεύμα, διαιρούν ίδια εκάστω καθώς βούλεται». Το Άγιο Πνεύμα, κατά τον Απόστολο Παύλο, δεν έχει μόνο θέληση αλλά και νοημοσύνη, αφού επιμερίζει τα χαρίσματά Του σε κάθε άνθρωπο αξιακά [347].

Σύμφωνα με μαρτυρία της Αποστολικής Συνόδου, την οποία οι Μάρτυρες του Ιεχωβά δεν υπολογίζουν ιδιαίτερα υποστηρίζεται ότι «έδοξεν τω Πνεύματι τω Αγίω και ημίν...» [348], δηλαδή «φάνηκε εύλογο στο Άγιο Πνεύμα και σ' εμάς...». Σε αυτήν την περίπτωση οι Μάρτυρες του Ιεχωβά θα πρέπει να δεχθούν ότι είτε το Άγιο Πνεύμα είναι απρόσωπη δύναμη, οπότε και οι Απόστολοι θα είναι απρόσωπες δυνάμεις, είτε οι Απόστολοι είναι πρόσωπα, οπότε Πρόσωπο θα είναι και το Άγιο Πνεύμα. Κρίση έχουν μόνο τα Πρόσωπα. Επομένως, Πρόσωπο είναι και το Άγιο Πνεύμα. Και δεν είναι απλώς ένα «θεοειδές» Πρόσωπο, όπως δέχονται τον Υιό, αλλά Θεός [349] και Κύριος [350], όπως ο Πατήρ και ο Υιός. Είναι το τρίτο Πρόσωπο της Αγίας Τριάδος [351]. Το Άγιο Πνεύμα ζει και κατοικεί στην Εκκλησία, όπου εμείς λαμβάνουμε «Πνεύμα υιοθεσίας». Κατήλθε άπαξ και διά παντός. Πρόκειται περί μεγαλειώδους μυστηρίου [352].

Συνοπτικά θα μπορούσε να ειπωθεί ότι η αληθινή χριστιανική διδασκαλία δεν έχει καμία σχέση με την παραποιημένη διδασκαλία των Ιεχωβάδων. Οφείλουν, λοιπόν, οι χριστιανοί να γνωρίζουν καλά τόσο το κείμενο όσο και την πατερική ερμηνεία της Βίβλου, αποφεύγοντας έτσι την παγίδα της σκόπιμης παρερμηνείας της.

[Διαβάστε ολόκληρη τη μελέτη εδώ](#)

Παραπομπές:

337. Όπ.π., σ. 184-185.

338. Γιαννόπουλος, Όπ.π., σ. 185.

339. Α' Τιμ. 3, 16.

340. Σύμφωνα με τη «Σκοπιά», ο Λόγος μετά τη σάρκωσή του μεταβλήθηκε σε σάρκα. Το «έγινε» σημαίνει πως απέκτησε μια νέα ιδιότητα χωρίς να αλλοιωθεί η ουσία Του, η θεία φύση Του. Βλ Αλεβιζόπουλος, Οι χιλιαστές..., Όπ.π., σ. 256.

341. Ιω. 1:14.

342. Weiss, Όπ.π., σ. 525. Επίσης, Φλωρόφσκυ, Όπ.π., σ. 43.
343. Φλωρόφσκυ, Όπ.π., σ. 45. Επίσης, Αλεβιζόπουλος, *Διάλογος με την Εταιρεία...*, Όπ.π., σ. 58.
344. Ιω.14, 26.
345. Ιω. 15, 26.
346. Γιαννόπουλος, Όπ.π., σ. 224-225.
347. Γιαννόπουλος, Όπ.π., σ. 225.
348. Πράξ. 15, 28
349. Πράξ. 5, 3-4.
350. Β' Κορ. 3, 17-18
351. Γιαννόπουλος, Όπ.π., σ. 225-226. Πρβλ. Τρεμπέλας, (19798), Όπ.π., σ. 110-113.
352. Φλωρόφσκυ, Όπ.π., σ. 50.